

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۱۲/۱۶

خالق رشید

یوه ورځ له ننگر سره (شعرونه اودردونه)

۲۸ سپتمبر ۱۹۹۴ کال - پېښور

هغه ډیرې سختې شپې ورځې وې، کابل ږنگ شوی و، دکابل په خبره پوه یاران ټول پرپېښوررامات شوي ول، کابل دتوروجگړو ډگرگزیدلی و، او هیچا هم اوس نه ویل چې :
کابل ته ځمه ، کابل بڼه ځای دی ... بیا نه راځمه...

زه هم له دریوکالومقاومه اوپه کابل کې له پاتیدو وروسته دپښتونخوا دغه څپاند زړه ته چې دلته مې دوطن دبربادي مقدمې جوړیدې راوړسیدم، دلته مې د دوستانو په مرسته له بی بی سي سره کارپیل کړ، بی بی سی پردغه مهال د نوي کورانونوي ژوند ډرامه پیلوله، شهید میرویس جلیل له کابل ډورانونکي جگړې تاوده تاوده راپورونه خپرول، ده ته به درگړده د صفی او ارواښاد مصداق صاحب تلیفونونه راتلل چې زه باید ځان پېښورته ورسوم، هره ورځ به هغه خوارکي راته اوهمدابه یې ویل چې: استاد، ځان له دغه شره وباسه، ددغه جنگ جگړنان لاهم په چهارآسیاب اوچمتله کې ناست دي، د اویا زروکابلیانوپه وینولا هم نه دي ماړه... هره ورځ یې همدا راته ویل چې باید زرتزره له کابل ووخم، اودهغه شهید میرویس له برکته اوفشاره زه هم له ږنگ وبنگ کابل په ژړا ژړا راووتم...

د پاڼو شمیره: له 1 تر 9

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې دلیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

دلته راغلم جان بټ د پروژې سردم دارو، هغه مهرباني وکړه زه یې روغتون ته واستوم ځکه دوه درې کاله دکابل جنگونوله مور زندانیانوڅخه ربابونه جوړکړي وو، ډاکټروکتلم اولازمي لارښوني يې راته وکړې ... نوی کور نوی ژوند ډرامه پرزازه کوروازاره ژوند باندې پیل شوه ، فارسي ژبې اوپښتوژبې ممثلین اولیکوال چې هغوی هم بدې ورځې پسې اخیستی ول دلته راغونډشول ، پاڅون صاحب اومیرمن یې ، ملگری صاحب ، فضلی صاحب، ناظروطن دوست ، شفق صاحب، جمیلی جانه ، دعاگوی صاحب، اسدالله حبیب، باجوری صاحب، هژبر او شادکام نوابی صاحب، ارواښاد تڼیوال صاحب، باجوری صاحب، کریم جان، وروسته هادي جان اوکاروان صاحب اوبوزیات شمیرنور...دوی ټولوپه خورا جدیت سره خپل کارونه پیل کړل، که له یوې خوا دغو استعدادونو په دغه برخه کې له ډیرې ناچاری په کارپیل وکړله بلي خواسل اوزرخولي هم راپسې خلاصی وې چې، هله گلم جمان اوسکریان راغلي هرڅه دوی په خپل لاس ونیول. دجان بټ صاحب به زورپه ما رسیده چې باید خوابونه یې ولیکم، د ډاکټر صاحب حبیب پرسرمې سختې شیبې ولیدې چې ډیرخولي ورپسې خلاصی وې خو ما دهغه استعداد اوپه ډرامه پروژې کې دهغه تجربه دهرچا په مقابل کې سپرکوله... شیرازالدین چې په بدحال چې دشبې تیرولوځای یې نه درلود، زما دفترته راغی هغه مې په وچ زورپه جان بټ باندې ومانه چې وروسته یې دخپلوکمالاتواوجمالاتوله برکته جان بټ هم پسې واخیست اوله هغه دفتره یې شخصي فابریکه او... جوړه کړه خوزه له ښه مرغه هند ته ترې راغلم اودا راتگ راته په خیرتمام شو ...نوري خبرې هم وې خوله نیکه مرغه چې له ما وروسته وې ...

په همدغو هلوځلوسره اخته وو، یوه ورځ چې لا سم دفترته نه وم راننوتی، یو غرمې تر غورښو، چې راته اشنا و، ځکه چې له بي بي سي به مي اوریده، له دروازه وان څخه مې پوښته وکړه چې :داد نگارگر صاحب غږله کومې کوټې راځی؟ هغه راته وویل چې د اجمل او عبدالحی اونذیرې له کوټې ... په لاندې پورکې کین لوري کوټې ته ورننوتم، نگارگر صاحب ناست و، دالومړی ځل وچې زه اودی له یوه بل سره مخامخ شوي وو، تلیفوني خبرې موسره کړې وې، له سلامه وروسته مې سمه دمه افغاني غږ وروکړه، اجمل سنگریار په دغه لحظه کې زمانوم واخیست، په غږ کې یې کلک ونیوم، تر ډیر وپورې یې نه پرېښودم ، دهغه دغه مینه ناک چلند ماته رښتیا هم دخپل پلار اونورومشر انومهرباني اوخواخوړی را یادې کړې، له هغه ځایه مې خپل دفترته راپورته کړ، کیناستو، په هغوشپوکې دی دخپلوخپلوانولیدو اودهغود بیولوله پاره راغلی و، ډیرې خبرې موسره وکړې، دټولو هغولیکوالکه علامه رشاد، بختانی صاحب ،حافظ صاحب، باختري صاحب، ننگیال اونورو ټولوچې په دغوشپوورځوکې په کابل کې ول، دژوند اوحال پوښتنې یې راڅخه وکړې دشعرونوکتاچه یې راوايسته بلا شعرونه له ځان سره راوړي وو، یوشمیر یې ما کاپی هم کړل چې ددغې لیکنې په پای کې به یې په گډه سره ولولو.

په هغه ورځ ترناوخته سره کیناستو، مازدیگر خواته ارواښاد حکیم تڼیوال صاحب اوارواښاد اسماعیل نیاز هم را پیداشول ، دوطن غمونه مو دخبروسرنامه وو، په هغوشپوکې ما دلندوکیسو دویمه مجموعه (کنگل ژمي کنگل لاسونه) خپره کړې وه، نگار صاحب هغه لوستي وه، چې یوشمیر کیسې په بي بي سي کې دکابل په سختوشپو ورځوکې خپرې شوې وې. په خبرو خبروکې یې تر غور راتیره کړه : « تاخودکابلی خندا په لیکلوسره لوی شهامت وکړ، دوطن دمظلومیت غږ دې پورته کړ، خوپام دې اوسه چې ما دلته څه موده تیره کړې ، حرفه یې ښاماران دې لاهم په شاوخواکې سره نیښونه خوځیري، هغوی د داسې کیسوتحمل خدای خبرکه ولري...» تڼیوال صاحب ورغبرگه کړه: «نه هغوی اوس له هغه شرنکه لویدلي دي... (په خندا) وشه خبرې به کوو، کیسې به لیکو... اوس هغه دتا دمهاجرت دشپو ورځو تیاره مخ په ختمیدو ده... » دنیز صاحب خبره وه: « یره نگارگر صاحب مور هم سخت لیونیان نه وو، دغویارانو په کابل څه بده ورځ راوسته ، دوی ته موڅومره تبلیغات وکړل... معلومه شوه چې نه پرارزیدل...» دنگارگر صاحب زړه طاقت ونه کړ، بیا یې کتاچه را ویسته مور ټولو ته یې کړه چې غور ونیسئ: اودغه شعرونه یې چې هم یې خپله ژرل اوهم یې مور وژرولو راته ولوستل:

پناهنده

به ياد خاطر هء تلخ لت وكوب يك خرده فروش افغان به وسيله پلس كشور ميزبان

خدايا ای جوان مردان،

اگر روزی به سوگ من

زنوک خامه اشکی چند افگنید،

ویا در دفتری از حال من چیزی رقم کردید

«پناهنده» مخوانیدم

من ازین لفظ بیزارم

به دوش خود « پناهنده» ندارد بارمعنایی.

***

«پناهنده» عجیب نشخند تلخ

چسان که خرپناه آورده ام این جا
منم آن گوسفند رسته از چنگال گرگ هیهات
که زاهد کار بر حلقم همی ساید
ز تا به جسته و بر مجمر افتاده
رساتر چیست تعبیری دگر بر « پناهنده » ؟
***

تما شا کن بردیم داغ سلی و میرس از من
که معنای پناه آوردن من چیست
نگشتم جرعه نوش ساغر تحقیر در شهرم
دل شد لیک مالامال زهر ارتیاب اینجا
ازین خورشید طاقت سوز و گرمای بیابانها
سراغ روزگارم را بگیر و دم مزن آری
که دیگر رشتهء مرواری امید من بگسست
توگویی در دل این خیمه ها محکوم جاویدم،
***

شبانگاهان جواب کودک بیمار چون گویم ؟
لبان خشک او هم از پدر جوینده نان است
صدای کینه توز پاسبان ناقوس مرگم است
به یک سلی دو صد رو را نماید داغ این دژخیم
چسان آخر برای کودک خودبین بفهمانم؟
که اندر کاسهء اومیزبانش خاک محنت ریخت
بساط کارمن را واژگون کرد و به جوی افگند
تنور معده اش را پرکنم از حرف ؟
خدا تاکی آخرای جوان مردان
زنده بر پیکری من نیش خود مار « پناهنده »
***

منم آری من آن مرغ قفس پرورد
که بر بالای سر شاهنین استبداد می بینم
و در پایان نشان تیر صیادم
کجا آخر تو انم رفت ؟
میان هر دو سنگ آسیاب افتاده ام ششدر
اگر روزی گذرتان فتد در شهر آزادی
که آنجا مردمانش فارغند از سلی تحقیر
حدیث کینه ورزی پیش مردم ناخوشایند است
به چشم اجنبی انسان سوی انسان نمی بیند
نه کس صاحب باشد و در آنجا نی « پناهنده »
خدا را ای جوان مردان
مراهم سوی شهری این چنین روزی فرا خوانید
که هر چند در این جا اسیر شهر گرگام
ولیکن آخر انسانم ولیکن آخر انسانم.
۱۳۶۷ / ۸ / ۶ مطابق ۱۵ اسد ۱۳۶۷

سردوی برای نوروز

گرامی خواهری دارم که هی از من،

د پانوی شمیره: له 3 تر 9

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکني د لیکنيزې بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په څير و لولئ

سرود نغمی خواهد
سرود نغم و شیرین بهر نوروزی که در راهست
و این نوروز هرسو باگل و باسبزه همرا هست

ولی این خواهر فرزانه من خوب می داند،
که آنجا اندران شهر خموشانی که من دارم
در آنجا آنها آینه ماه درخشان نیست
شب نوروز سرتا پای آن دیگر چراغان نیست
در آنجا سفره نوروز را خالی ز نان یابی
کجا از هفت سین و سبزه و سنبل نشان
دگر اندر گلستانش گل و سبزه نمی روید
دگر ابرنواز شگر گلایش را نمی شوید
در آنجا روز و شب هرسو تگرگ مرگ می بارد
در آنجا دست خون آلوده، تخم درد می کارد
بگو من از کدامین لطف نوروزی غزل خوانم
در آنجا مرمر دست نکو رویان، دگر عمریست
که بادف درشته پیوند بگسسته
نیابی دختران رامست پاکوبی شب نوروز
و هرسالی که می آید،
توگویی خامه نوروز،
کتاب ناتمام سرنوشتش را همی گیرد
و باب تازه ای از کُشت و خون رامی کند آغاز
دیگر بوی اقای سرخوش و مستش نمی سازد
که هرسو بوی خون و بوی باروت است،
مرا بگذار تا مانند جغد خسته از پرواز
بر این شام سیاه مردم خود شعر غم خوانم
ولی خود در شب نوروز
کناره سفر رنگین نوروزی
به یاد ما ورنج ما یکی دست دعا بردار
و آن سوزی با قطره اشکی بهم آمیز
مگر اشک تو خواهر دردل دیوانگان من
تنور دشمنی و کینه را خاموش گرداند
ویک دریا صفا و دوستی را ارمغال آرد
که اندر خانه های ما دیگر باره عمو نوروز
نوای عشق و شادی را کند آغاز >
سرود از من مه خواه خواهر،
تواشکی باصفای مادرانه ارمغانم کن
که دیگر چشمه اشک زنان در شهر من هیات
شده عمری که خشکیده شده عمری که خشکیده
و این آتش که باغ و راغ من در آن همی سوزد
ز آبی غیر اشک مادرانم هرگز نمی میرد
تواشکی باصفای مادرانه ارمغانم کن
همین یک چیز و دیگر هیچ
من نا آشنا با عید و با نوروز
شب عید ترا خواهر مبارکباد می گویم.
۹۳/۳/۲

فصل قفس

د پانوی شمیره: له 4 تر 9

نیست من را بعدازین ذوق فغان اندرقفس
می دهم با نا امید نقد جان اندرقفس
بال وپر ازبس زدم نیروی پروازم نماند
ناتوانی خود مراشد پاسبان اندرقفس
آسمانی بی کرانم بود وماهی عشوه گر
من چه دارم تاکنم سرداستان اندرقفس
نوبهارش زخمه برتاردلم هرگز نزد
نیست گویی فصل دیگرجزخزان اندرقفس
ازدل زاهد مجو بیهوده عشق ودوستی
گررسد دستش بگیرد کهکشان اندرقفس
آدمیت سینه چاک افتاده ازنامردمی
وزقفس سازان بود یکسرجهان اندرقفس
اخترامید را ارآسمان دل ربود
دربهایش داد من را آشیان اندرقفس
است غربت بهرما زندان وکشور قتلگه
عالمی را کرده این دیوانگان اندرقفس
نیست درگلزار آزادی مقامی شیخ را
می گشاید ازریاکاری دُکان اندرقفس
کاروانت خواب و منزل دور ودشمن درکمین
می گُشد آخر ترا خواب گران اندرقفس
باغ آزادی شود شاداب وگل ها رنگ رنگ
وای برحال چمن پروردگان اندرقفس
ملتی سرمایه اندوز ازتلاش وشوروشوق
می کشاند آسمان را بی گمان اندرقفس
دست صیاد ستمگستر به خون افکنده ست
عندلیب بینوا را آرمان اندرقفس
بیش ازین میسند یارب بلبل آزاده را
این چنین پامال بیداد خسان اندرقفس
شب ۶ جون ۹۳

به زخم بخاطر آغاز سال سی ام
ازدواج مان
شب ۲۹ جولای ۹۳

شکر برجان من افکنده پنجه
نموده روزگارنم شکنجه
چنان از زندگی بیزارم امروز
قدم فردا کند گرمگرم رنجه
***

خم ابرو نبیند برجبینم
که زهر زندگی شد انگبینم
هوای اوج دارد روح لیکن
کشاند آرزو سوی زمینم
***

همی خواهم که پیش از مرگ باری
چو از لانه بدرمانده هزاری

د پانوی شمیره: له 5 تر 9

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکني د لیکنيزې بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په څير و لولئ

زخم درگلشن ویران خود سر
که هجران دردم بشکسته خاری
***

هوای بلخ وکابل دارم امشب
که درتالاب خون گل دارم امشب
نمی آید ازین گلشن نوایش
غم بیچاره بلبل دارم امشب
***

چه افتاده براین دیوانه مردم ؟
نوای جغد جنگ آن سان بلند است
که مرغ عشق واماند ازترنم
***

چرا آخر ریاکاری و نیرنگ
پی تسخیر شهرم کرده آهنگ
صفا ویکدلی و مهر والفت
عجب پامال نفرت گشته و جنگ
***

دل من آرزو دارد که مردم
دمی فارغ ز درد و مرگ گردند
نمی خواهم دگر کز نکبت جنگ
چنین بیچاره و بی برگ گردند
***

طنین خنده های کودکانه
شود درکشور من جاویدانه
للی ماداران درگوش فرزند
بخواند باهنرمندی ترانه
***

که این جا کشور آزادگانست
درآن آسوده حالی جاویدانست
نه تبعیض است ونی نفرت نه باروت
گل باغ جهان افغانستان است
***

وطن چون شاد بود و مردم آرام
نمی ترسم زمرگ نا به هنگام
دل آسوده می خوابم که این قوم
شراب دوستکامی کرده درجام
***

به زیر آسمان صاف کشور
عروس خویش چون مادر ببینم
شکرگردد به کامم تلخی مرگ
درختم را چو برگ و بر ببینم
***

صدای جان مادر گفتن او
طنین افگن شود گوشم نوازد
گل بوسه بکارم برجبینش
دگر غم خسته ام هرگز نسازد
***

جوان دیوانه فرزند عزیزم
به کام دل بیابد همسر خوب

شب و روزش شود صبح بهاران
ز برق چهره دلدار و محبوب
***

مرا با زندگی کار دیگر نیست
نشینم مرگ را خود دیده بر راه
سری بردامن دلبر گذارم
که بوده مونس من گاه و بیگاه
***

بنام ارمغان جاویدانی
کنم بر روی خود احساس اشکی
فرو افتاده از چشمان همسر
نه اشکی بلکه مروارید رشکی

چراغ عمر من خاموش گردد
بگیرد از پروبالم فلک دام
شود حیران مرا هر کس چو بیند
تبسم بر لبی در خواب آرام.
بر منگم

هو، نگارگر صاحب په هغه ورځ ترتیرماز دیگر پورې را سره و، خوداسی ښکاریده چې دابی په پېښورکي وروستی ورځ وه، سبا لندن ته روان و، نن یې له مورسره دلته وروستی ناسته وه ځکه یې په افسوس سره وویل: «آی کاش چې زه پوهیدای ستادفتر د جگړو او مرکو تونځای دی، زه به هره ورځ دلته راتلم ... خیردی هغه زموږ د خلکو منلي خبره ده چې یار زنده صحبت باقی...» له هغې ورځې وروسته مې بیا له نگار سره اړیکه د لیک او تلیفون پراوړو پېټی شوه، څوځلې یې راته وویل چې هندوستان ته درځم، سرهند ته به مې بیایې اودامیر خسرو پرمزار به مې میلمه کوي، خودده دا هیله پوره نه شوه، اونن یې په ویرساندې وایو اوداده نن مو هغه دپوهې او علم یوه اوچته مهتر لامیکه روحاني اود انساني مینې مصطر به هنگامه په پردې وطن کې له لاسه ورکړه. ارواح یې ښاده!

داهم د ارواښاد نگارگر یو پښتولیک اویوشعري ژباړه :
محترم رشید صاحب ۱

سلام، گوره چه دځان تیرولو په چم ښه پوهیږي، ماکله درته ویلی و، چه زه دشکري له لاسه مرم اوکه زه ومرم، هم دمولانا مُریدیم اومرگ نه ویره نه لرم، ځکه چې دمولانا په نظر مرگ دانسان اصلي زیریدنه ده. مادرځخه پوښتنه کړي وه چه ناروغ صاحب ته ژر ژر ځطونه لیري، دادبځې له ډاره ده که دناروغ ځخه پوښتنه په ځان فرض گڼي، که ستا ځطونه دبځې له ډاره نه وي، نوزه خوهم ناروغ یم بیا ماته ولې ځطونه نه لیري، په هر صورت ستا دلپک نه مننه دکابل دوضعی په باب ستاتول داستانونه زما خوښ شول اوتول مې په شوق اوژرا ولوستل، که نورشیان دي هم لیکلي وي، ماته حتماً ولیره. خپله مجله دي راته راولیره چه وگورم زه څه ورسره کولای شم، خوددي له پاره چه همدا اوس ستا غږ د ښځو په خیره تش لاس لارنه شي، دغه لنډ شعر درته لیرم چه په دي وروستيو وختوکي ما دانگریز

شاعر (C.Day Lewis 1904- 1972) له اشعارو څخه په درې شعراړولی دی نواخله :
شاعران جنگ کجا استند ؟

نمی بینی توانان را، که از نابخردی یا حرص،
همه قانون و بازار و دیانت را،
اسیر خویش می کردند و ما را نیز می گفتند:
که اندر راه آزادی زجان خیزیم.
***

ولیکن منطق ایام ما، هیهات !
ندارد سوژه بر جاویدانی شعروما اینک،
همه رویا پرستان مقیم وادی انصاف،
دریغاپاسدارید ز ترس بدترش گشتیم.
سي . دی لیویس

مترجم به شعر دری

نگارگر

گوري چه دا ز مور دتولني له منطق سره هم سمون لري مور هم تل دبتړله ويره ده چه د بد ملاتړكوو.
نورنوصحت دي غواړم دخدای پامان

ستا نگارگر

کاروان صاحب، پاخون صاحب، ملگري صاحب، دعاگوی صاحب، باجوری صاحب، صمدی صاحب اونوروته زما سلامونه ورسوه.

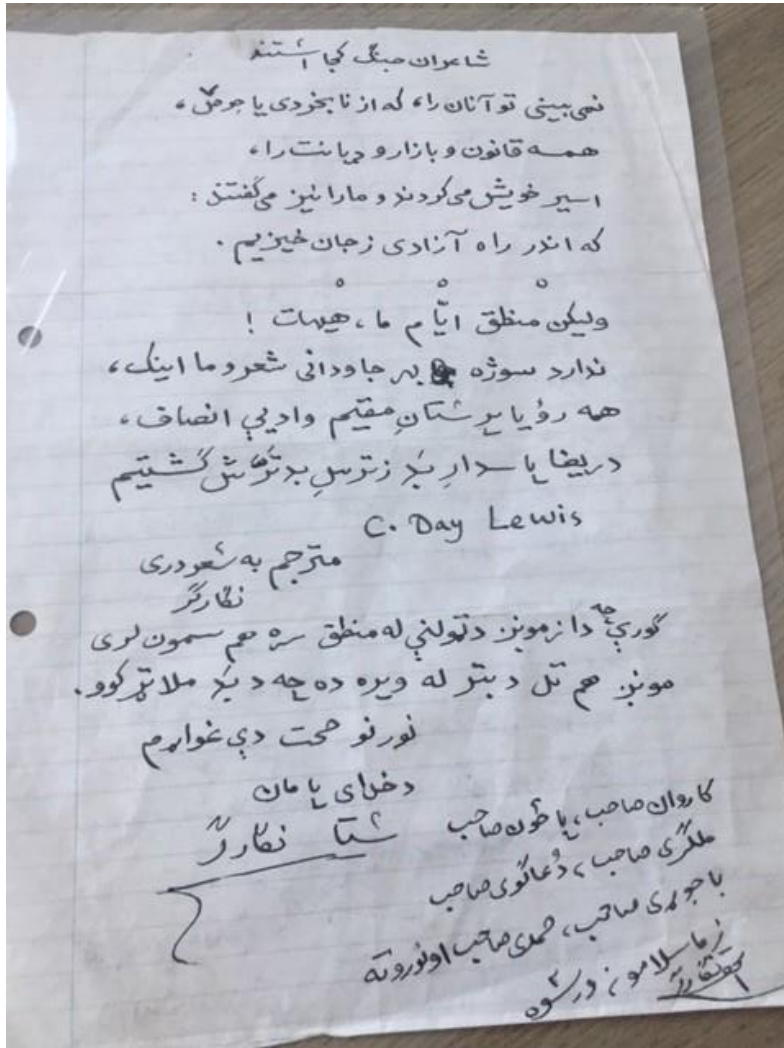
7.6.95
محترم شید صاحب،
سلام. کوره چه دخان تیرولو په جم به یو صبر یې. ماکله
درته ویلي وچه زه د شکرې له لاسه مورم او که زه مورم
هم د مولانا مرییم اومرگ نه ویره نلرم خله چه د مولانا
په نظر مورگ د انسان اصلی زبیدینه ده ما درخته یو بښنه
کړی وه چه ناروغ صاحب ته کړر، زر خطونه لیرې دادې چې
له چاره ده که دناروغ کچه یو بښنه په خان فرض کونی که
ستا خطونه دې چې له چاره نه وي نوزه خو هم ناروغ ییم بیا ما
ولی خطونه نه لیرې په هر صورت ستا د لیک نه مننه. دکابل
د وضعې په باب ستا ټول داستانونه زما خوښ کول او ټول یې
په سټوک او زرا ولوستل که نور کیان دې هم لیکلی وي ما ته
حتماً ولیرېده. خپله مجله دې راته راویږه چه د کورم زه کله
ورسه کولای شم خوددې باره چه همدا اوس غږ دې خو
په خبره تش لاس لار نشی دغه شعر درته لیرم چه به یې
وروستیو وختونو کې ما لیکلی شم
د لیکونکي نوم: C. Day Lewis (1904-1972)
له اسکارو کچه په دری اېروکې دی نو واخله:

د پانچو شمیره: له 8 تر 9

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راښوولې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

د پانوی شمیره: له 9 تر 9

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکني د لیکنيزې بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په خير و لولئ